

י"ז מנחם אב תשפ"ו \ גיליון 480

דְּבָרִים – עֵקֶב

הפטרה :

"וְתֹאמַר צִיּוֹן עֲזָבֵנִי"
{ יִשְׁעִיהָ מ' ט י"ד }

לרפואה שלמה.

מיטלי בת עליזה
טליה אסתר בת אלינור
הרב אליהו רפאל בן סעדה
ינון יהודא חי בן ורד רוזה
אפרים יהודא בן רייזל
רבי יוסף בן עישה
רבי יצחק בן ימנה
רחלי בת חניה.

השבת אנו נקרא, "וְהָיָה עֵקֶב תִּשְׁמַעוּן אֶת הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה וְשִׁמְרֶתֶם וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְשָׁמַר ה' אֱלֹהֶיךָ לְךָ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֶסֶד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם", התורה מבטיחה, שאם עם ישראל ישמרו את מצוות התורה, הרי שמובטח להם ברכות על הפרנסה, ניצחון על האויבים, ובריאות. וכחמש הפסוק: "וְאַהֲבֶהְךָ וּבִרְכֶּךָ וְהִרְבֶּהְךָ וּבִרְךָ פְּרִי בִטְנְךָ וּפְרִי אֲדָמָתְךָ וְכו' בְּרוּךְ תִּהְיֶה מִכָּל הָעַמִּים לֹא יִהְיֶה בְּךָ עֶקֶר וְעֶקְרָה וּבְבִהְמָתְךָ. וְהִסִּיר ה' מִמֶּךָ כָּל חָלִי וְכָל מַדּוּי מִצָּרִים הָרָעִים אֲשֶׁר יִדְעָתָּ לֹא יִשְׁמֹם בְּךָ וְיִתְּנֶם בְּכָל שְׁנָאֶיךָ. וְאַכְלַתְּ אֶת כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ" וכו'. נשאלת השאלה, מדוע פתחה התורה בלשון רבים והיה עקב תשמעון, ושמרתם, ועשיתם, וסיימה בלשון יחיד ושמר ה' לך, ואהבך, והרבך, ובירך פרי בטנך וכו', או שתכתוב הכל בלשון יחיד או בלשון רבים ? אך אם נתבונן היטב נראה שעל קיום המצוות, כתבה התורה בלשון רבים, "ותשמעון", "ושמרתם", "ועשיתם". ואילו במתן שכרן של המצוות, והברכות שבהן, הקפידה התורה לכתוב בלשון יחיד, ללמדנו, כי רבים יכולים לקיים מצוות, אך את השכר על קיום המצוות, יקבל כל אחד לפי השקעתו בקיום המצווה, שהרי אינו דומה קיום מצווה של אדם כשזה בא לו בקלות ללא טורח, לאדם שקיום המצווה בא לו בקושי רב, אינו דומה אדם שהולך להתפלל כשהוא שבע, לאחר מקלחת, והולך מתון, לאדם שחזר מעיסוקיו סמוך לשקיעת החמה, כשהוא רעב, צמא ועייף, ובכל זאת רץ לתפילת מנחה. אף שבסך הכל שניהם התפללו אותה תפילה, אך השכר על קיום המצווה אינו שווה בשניהם, אלא נמדד לכל אחד לפי גודל השקעתו בקיום המצווה, וכמו שנאמר בתהילים, "וְלֹךְ ה' חֶסֶד כִּי אֵתָה תִּשְׁלַם לְאִישׁ כַּמַּעֲשֵׂהוּ". מעשה במלך רם ונישא, שבנה לו ארמון חדש, ובו טרקלין גדול ורחב לקבלת אורחים, רצה המלך כי טרקלין זה יהיה מפואר ביותר, והזמין ארבעה ציירים אומנים ובקש מהם שכל אחד יקבל כותל אחד מארבעת כתלי הטרקלין, ויצויר עליו ציורים כידי הדמיון הטובה עליו. נתן להם שלושים יום לסיים את הפרויקט, כאשר המלך מבטיח להם שכר גדול בסיום העבודה. ביתניים, קבלו סכום גדול של כסף על החשבון, לקניית חומר לעבודה. למחרת התייצבו ארבעת הציירים בארמון המלך, כל אחד בחר לו כותל, ווילונות נפרשו ביניהם כדי שלא יעתיקו אחד מהשני. הצייר הראשון החל מיד בציורים של נופים מרהיבים, הרים מושלגים, אגמים ומפלי מים. לעומת הצייר השני, החל לצייר גינות נוי עצי פרי ופרחים בצבעים מרהיבים. הצייר השלישי צייר את עולם החי, תוכים וציפורים נדירות, השוכנים ביערות העד, על רקע של נפלאות הבריאה. ורק הצייר הרביעי ישב רגל על רגל. בכסף שקיבל לקנות חומר, קנה לעצמו אוכל ושתיה וישב לנוח. כששאלו אותו חבריו, מה אתך? ענה להם, כי יש עוד זמן וכעת הזמן לנוח. כך עבר שבוע ועוד שבוע, שלושת הציירים מתקדמים בעבודתם לקראת סיום, ורק הצייר הרביעי נח ומטייל וטוען שיש לו עוד זמן. שלשה ימים לפני תום המועד שהקציב להם המלך, קבלו הודעה כי בעוד שלושה ימים יבוא המלך לראות את עבודתם וליתן להם את שכרם. התעורר הצייר הרביעי, והבין כי לא נותר לו זמן לעשות את עבודתו, ואת הכסף לחומרים הוא בזבז, החל לטכס עצה היאך לקדם את פני הרעה, ואז נצנץ במוחו רעיון גאוני, מיד מדד את גודל הכותל עליו הוטל עליו לצייר בו, והלך לחנות של זגגים, הזמין מראה ענקית מזכוכית בגודל כל הקיר, והדביק אותה על הקיר, כך חשב לפתור את הבעיה, ברגע שיבוא המלך הרי שהוא יראה את הציורים של כולם בקיר שלו, וכך בעוד שלושת הציירים עושים את הגימור האחרון לציורים הרי שהצייר הרביעי סיים לשים את המראה הענקית וישב לנוח. ביום המיועד הגיעו המלך והשרים לראות את הטרקלין ואת העבודה של הציירים וליתן את שכרם. הגיעו לכותל הראשון, הסירו את הווילון, וכולם התפעלו מהציור היפה והמדהים של הנופים, הרי השלג ומפלי המים שנראו כאמיתיים. פנו לכותל השני, הסירו את הווילון, ולעיניהם המשתאות נתגלה ציור קיר ענק של גינות נוי עצים ופרחים בצבעים נדירים. מיד פנו לכותל השלישי, הסירו את הווילון, ומולם נפרש ציור מרהיב של עולם החי ציפורים ותוכים ממינים שונים, שנתן תחושה כאילו הם ממש חיים. מיד פנו כולם לכותל הרביעי, וכשהסירו את הווילון, קולות של התפעלות ותדהמה יצאו מפיו המלך והשרים, כשבקיר זה ראו גם נופים מדהימים ועולם המים, גם את עולם הצומח, וגם את עולם החי, הכל במקום אחד. אמנם המלך הבין את ערמתו של הצייר הרביעי שהדביק מראה על הקיר, ובו משתקפים שלושת הציורים משלושת הקירות. אך שתק ולא אמר כלום. כאשר הגיע זמן תשלום השכר, קרא המלך לשר האוצר וציווהו לשים תיק יקר ערך מלא דינרי זהב ליד הקיר של הצייר הראשון ותיק נוסף של דינרי זהב ליד הקיר השני, ותיק מלא דינרי זהב נוסף ליד הקיר השלישי. ראה זאת הצייר הרביעי ושאל, כבוד המלך מה איתי? ענה לו המלך, הבט בקיר שלך, שם מונחים שלושה שקים של דינרי זהב לך וקח לך אותם! ללמדנו שכרו של האדם ניתן לפי גודל השקעתו בקיום המצווה באופן אישי, "כי אתה תשלם לאיש כמעשהו", אף בימים אלו של חופשה ונופש, ישנם קשיים מסוימים בקיום המצוות, הנראים לכאורה כשעת הדחק, נשתדל להתאמץ בקיום המצוות, זמני התפילה, ובצבור, נקפיד להיות מהדרין במצוות כדבר יום ביומו, ונזכה להתברך מפי עליון את כל הברכות שבפרשת השבוע, אמן. שבת שלום ומבורך.

פתגם השבוע

" צדיק – אינו צריך לאהוב את עצמו.
בעל תשובה – אינו יכול לאהוב את עצמו.
את הזולת – כולם צריכים לאהוב"
{ החוזה מלובלין }

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת	כניסת	
תם	שבת	השבת	
20:53	20:16	19:01	ירושלים
20:51	20:18	19:18	תל אביב
20:54	20:19	19:12	חיפה
20:52	20:16	19:18	באר שבע
20:46	20:12	19:03	אילת

" מקום הקדושה הרוחנית "

" אור החיים הקדוש "

" בעת ההוא אמר ה' אלי פסל לך שני לוחות אבנים פראשנים ועלה אלי ההרה ועשית לך ארון עץ" (פרק י')

" קדושה רוחנית - אינה זקוקה למקום גשמי "

רבינו האור החיים הקדוש מפרש : מדוע לא נאמר למשה רבנו לעשות ארון עץ כדי להניח בו את הלוחות הראשונים, ורק בלוחות האחרונים נאמר לו ציווי זה???
ומיישב רבינו הקדוש, לפי שבלוחות הראשונים שניתנו לפני חטא העגל - היה כח רוחני של קדושה שהעמיד אותם באוויר, וכמו שנראה מלשון הכתוב למעלה 'ואתפוש בשני הלוחות' - שמתחילה משה רבנו לא היה צריך לתפוש את הלוחות בידיו, והלוחות העמידו את עצמם והיו גבוהים למעלה מידי, וכיון שהם נשאו את עצמם לא היו צריכים להינתן בשום מקום, ורק לאחר שחטאו במעשה העגל הוסר מהלוחות כח קדושתם, והוצרך משה רבנו לתפושם, ומטעם זה רק בלוחות האחרונים נצטוו משה רבנו לעשות ארון עץ, להניחם בתוכו.

הסבר הדבר הוא: הלוחות הראשונים היו מעשה אלוקים, ועל כן הם לא תפשו מקום טבעי וגשמי, וכפי שנשמת האדם איננה תופסת מקום בגופו, ומטעם זה הלוחות העמידו את עצמם באוויר, לפי שדבר רוחני איננו זקוק להיות מונח במקום מסוים, ולפיכך לא היה גם כל צורך להניחם בארון, שכן ארון מיועד רק לחפץ גשמי התופס מקום מוגבל.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א - יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

זוגיות בפרשת השבוע

"מה בסך הכל אמרתי ? מה אתה עושה מזה עניין ? למה אתה כועס על דבר כזה קטן ? על דבר כזה פשוט את הופכת את כל העולם ?" משפטים מהסוג הזה נשמעים הרבה ובהמון וריאציות ונוסחאות. לפעמים בני הזוג נעלבים האחד מן השני ותופסים ריחוק, ונעשים ברוגז... בעיני צד האחד, הדבר נראה זניח ועניין של מה בכך. אולם הצד השני רואה בזה את ההפך הגמור וכמעט בגדר חורבן הבית השלישי! הם יכולים להגיע לרמה של ריחוק רגשי ואפילו סלידה, עד גבול הגירושין או פירוד חלילה! ומעניין, כל מי ששומע את הטענות של כל אחד מן הצדדים **בנפרד**, מצדיק אותו הצדקה גמורה: "באמת, כך אמר לך!! אוי ואבוי!!! "מה, כך היא עשתה לך ליד המשפחה... ועוד צחקה!! השם ישמור... בושח"!! וכן הלאה שניהם מקבלים הצדקה ולגיטימיות מלאה על הצד שלהם, אבל איך יתכן שדבר של 'מה בכך', פוגע אנושות בצד שמנגד? התשובה היא בדברי משה רבנו עליו השלום. בתחילת הפרשה 'והיה עקב תשמעון' אומר רש"י, שאם המצוות הקלות שאדם **דש בעקביו** תשמעון, אז הקדוש ברוך הוא נותן לכם ברכות רבות: וברכך, והירבך, וברך פרי-בטנך, דגן תירוש ויבול מבורך, וכן צאן ובקר, רפואה וביטחון, עד כדי ניצחון ואובדן כל האויבים! ומה מיוחד כל כך **במצוות הקלות** שעקב שמירתן מקבלים של כל כך הרבה הטבות? פשוט, האהבה כלפי שמיים נמדדת יותר **במצוות הקלות** או בחוקים שאין בהם **טעם והיגיון אנושי**, ואדם עשוי להימנע מלקיים אותן, משום שלא מבין מה הטעם שלהם! כך מסביר הרמב"ן, שבכך נמדדת אהבת היהודי כלפי שמיים. ולכן הקדוש ברוך הוא מחזיר כפל כפליים טובות וברכות עד בלי די, דווקא למי שאכפת לו בקיום המצוות הקלות, תהיינה אשר תהיינה. ולענייננו: את לא מצליחה להבין, מדוע דבר פלוני כל כך חשוב וקריטי עבור בעלך! אבל דווקא בכך האהבה נמדדת! אולי אתה לא מסכים עם הזוטרות שאשתך עושה מהם עניין, אבל **בשבילה ובעיניה** זה חשוב ללא שיעור!!! האהבה אינה נמדדת בדברים **המוכּנים** וההגיוניים לאוהב בלבד, אלא בעיקר בדברים **שחשובים עבור הנאהב!** אדם השומר את מצוות השם **הידועות וההגיוניות**, אינו מראה בכך שהוא **עובד השם**, משום שעושה הכל על פי ההיגיון והשכל האנושי. אבל כאשר נזהר גם בכל שמץ של חוקים שאינם מובנים, כגון בשר וחלב, שעטנז, כלאיים וכדומה, ומדקדק בהן **קלה כבחמורה**, מראה בכך שאוהב את השם באמת וחפץ **לעשות רצונו יתברך נטו**. ועוד נקודה: 'והיה עקב תשמעון', מגיעות לכם המון טובות. אבל לפני הכל, התורה מזכירה את המלה אהבה כלפי היהודי המקיים אותן: "**ואהבך**", ואחר כך **וּבְרַךְ** פרי בטנך ועוד! **בהצלחה.**

הלכות - ילקוט יוסף

הלכות הזכרת טל ומטר

לרפואה שלמה . אמן.
קסם לאה היה בת אלה
ולהצלחת אשר בן
יהודית מלכה וב"ב.

מי שטעה בתפלת ערבית בימות הגשמים, ולא שאל טל ומטר בברכת השנים, וסיים תפלתו, אף על פי שמעיקר הדין תפלת ערבית רשות, אף על פי כן חייב לחזור ולהתפלל שנית. ואם נזכר באמצע תפלתו חוזר.

אם טעה ולא שאל טל ומטר, אם נזכר בסיום ברכת השנים, לפני שיזכיר "השם", חוזר ואומר ותן טל ומטר לברכה וכו', ומסיים על הסדר. ואם לא נזכר עד שחתם ברוך אתה ה' מברך השנים, לפני שיתחיל ברכת תקע בשופר, יאמר שם בין ברכה לברכה "ותן טל ומטר לברכה", וימשיך ברכת תקע בשופר וכו'. ואם לא נזכר עד שהתחיל תקע בשופר גדול, ימשיך בתפלתו עד ברכת שמע קולינו, ולפני שיאמר "כי אתה שומע תפלת כל פה", יאמר שם: "ותן טל ומטר לברכה". (ואם הוא בתענית שצריך לומר ענו, יאמר תחלה ותן טל ומטר לברכה, ואחר כך יאמר ענו). ואם שכח לשאול גם בברכת שמע קולינו, וחתם "ברוך אתה ה'", ומיד נזכר, יאמר "למדני חקיד", וחוזר ושואל טל ומטר, ומסיים שנית "כי אתה שומע תפלת כל פה" וכו'. ואם חתם שומע תפלה, ואחר כך נזכר שלא שאל טל ומטר, יאמר שם קודם ברכת רצה, "ותן טל ומטר לברכה". ואם אמר תיבת רצה, חוזר ל"ברך עלינו", וממשיך תקע בשופר ויתר הברכות על הסדר. וכן הדין אם נזכר באמצע מודים, או באמצע אלהי נצור, שחוזר לברך עלינו. אבל אם סיים פסוק יהיו לרצון האחרון, אף על פי שעדיין לא פסע שלש פסיעות לאחוריו, חוזר לראש התפלה.

אשה שטעתה בברכת השנים ולא שאלה טל ומטר, בין בשחרית ובין בשאר תפלותיה, דינה כדין איש שטעה ולא שאל טל ומטר, וחוזרת להתפלל.

אם טעה ולא שאל טל ומטר בערבית של ליל שבעה במר-חשון, י"א שאינו צריך לחזור ולהתפלל, ויש חולקים וסוברים שצריך לחזור ולהתפלל. ונראה להלכה שאם נזכר קודם שומע תפלה, ישאל שם טל ומטר, ואם התחיל רצה, יחזור לברכת השנים. ואם סיים תפלתו ונזכר שלא שאל טל ומטר, יחזור ויתפלל בתנאי של נדבה.

מי שנסתפק אם שאל טל ומטר בתפלתו או לא, אם נזכר להסתפק לפני ברכת שמע קולינו, שואל טל ומטר בשומע תפלה, ואם נזכר לאחר שהתחיל רצה, אם הוא בתוך שלשים יום מיום שמתחילים לשאול בו טל ומטר, חוזר לברכת ברוך עלינו, שחזקה עליו שאמר ברכנו כפי שהיה שגור בפיו קודם זמן שאלה. ואם הוא לאחר שלשים יום אינו חוזר, שחזקה עליו שאמר כהוגן. ושליח צבור קבוע שאומר החזרה בשחרית ובמנחה, די לו בשמונה עשר יום להרגיל לשונו לומר ברוך עלינו, לפיכך אם נסתפק לאחר מכן אינו חוזר.

מי שטעה בתפלתו ושכח לשאול טל ומטר, ונזכר רק באמצע אלהי נצור, ובינתיים הגיע שליח צבור לקדיש או לקדושה, אף על פי שבדרך כלל מותר לענות קדיש וקדושה באמצע אלהי נצור, הואיל ונסתיימה עיקר התפלה, מכל מקום בנידון זה יש להורות שלא יפסיק לענות קדיש או קדושה, שאם יענה נמצא שגילה דעתו שסיים תפלתו לגמרי, שהרי באמצע התפלה אסור לענות קדיש וקדושה, ואם כן יצטרך לחזור לראש התפלה בשביל שאלת טל ומטר, ולכן ישתוק ויכוין לקדושה או לקדיש שאומר השליח צבור, ואחר כך יחזור לברך עלינו.

מי שטעה בתפלת שבת והתחיל בברכת אתה חונן וכו', שהדין הוא שכאשר

נזכר באמצע אחת הברכות של שמונה עשרה שהוא שבת, מסיים את הברכה שהתחיל בה, וחוזר לתפלת שבת, ואם טעה בימות הגשמים ואמר ברכנו, ונזכר שהוא שבת, אם קודם תקע בשופר, יאמר שם ותן טל ומטר לברכה, ויחזור לתפלת שבת, אבל אם נזכר אחר שהתחיל תקע בשופר, או בברכות שלאחר מכן, לא יחזור לברך עלינו, אלא יפסיק באמצע הברכה שנזכר בה, ויחזור לתפלת שבת.

מי ששכח לשאול טל ומטר וסיים תפלתו, מן הדין רשאי הוא לכוין לתפלת החזרה של הש"צ ולשומעה מתחלתה ועד סופה, ויוצא בזה ידי חובה. ובלבד שיהיה שליח צבור הגון שבקי ויודע לכוין להוציא את האחרים ידי חובה. וגם מבטא היטב את כל התיבות והאותיות שבתפלה. ואז יוצא היחיד ידי חובה, אף על פי שהוא בקי ויודע להתפלל בעצמו. ויזהר שלא יענה "ברוך הוא וברוך שמו", וגם לא יאמר "מודים דרבנן" עם הצבור, אלא ישמע מודים שבתפלה מפי הש"צ. ואם יש שם כהנים שנושאים כפיהם לברך את ישראל, יכוין לברכתם ויענה אחריהם אמן. ובסיום התפלה יפסע ג' פסיעות לאחוריו, ויאמר עושה שלום וכו'. ומ"מ לכתחלה נכון שהוא בעצמו יחזור להתפלל עם השליח צבור וישאל טל ומטר. ורק אם קשה לו להתפלל בעצמו, ובפרט כשיש לו ספק בדבר אם שאל טל ומטר או לא, יוכל לסמוך על שמיעתו מהשליח צבור. ואם לא נזכר שהחסיר טל ומטר בתפלתו אלא עד שהגיע השליח צבור ל"ברך עלינו", אינו מועיל שיכוין משם ואילך לתפלת השליח צבור, כיון שהיה סבור שהתפלל כהוגן, ולא כיון כלל לצאת ידי חובה בחזרת השליח צבור מתחלתה, לפיכך חוזר לראש התפלה ושואל טל ומטר.

הגאון רבי לוי יצחק שניאורסון זצוק"ל

נולד ביום י"ח ניסן תרל"ח בעיר פודברנקה ברוסיה, להוריו הרה"ג רבי ברוך שניאור שניאורסון ולרבנית מרת זלדה רחל שהייתה בתו של החסיד רבי זלמן חייקין. רבי לוי יצחק נקרא על שם סבו הרה"ג רבי לוי יצחק, שהיה בנו של רבי ברוך שלום (בן הצמח צדק) ונפטר בדמי ימיו. בצעירותו למד תורה אצל דודו הרב יואל חייקין הרב של פודברנקה. בגיל צעיר ניכר היה כבר בגדלותו ובגאונותו. בצעירותו הוסמך להוראה מאת גאוני הדור בזמנו, ביניהם הגאון רבי חיים מבריסק והגאון רבי אליהו חיים מייזל מלודז'. כשהגיע רבי לוי יצחק לשידוכין הציע לו אדמו"ר הרש"ב את השידוך בינו לבין הרבנית חנה בתו של הגאון רבי מאיר שלמה יונבסקי רבה של העיר ניקוליב. מועד החתונה נקבע ליום חמישי שלאחר חג השבועות, אך בשל מחלתה של הכלה, רצה אביה לדחות את החתונה. אבי הכלה רבי מאיר שלמה יונבסקי שלח שליח מיוחד לאדמו"ר מוהרש"ב, בכדי לקבל את הסכמתו לדחיית החתונה, אך הרבי הורה לקיים את החתונה בזמנה ונתן את ברכתו. החתונה התקיימה ביום שישי י"א בסיוון תר"ס. בעיר ניקוליב בביתו של יהודי אמיד בשם בריזובסקי. לאחר החתונה שיגר אדמו"ר הרש"ב מכתב ברכה לאבי החתן רבי ברוך שניאור שניאורסון. החל משנת תרס"ב השתתף בכל האסיפות לענייני הכלל שארגן אדמו"ר הרש"ב, בימי מלחמת רוסיה יפן נטל חלק גדול בשליחת מצות לחיילים יהודים בשדה הקרב. רבי לוי יצחק היה סמוך על שולחן חותנו רבי מאיר שלמה יונבסקי, במשך 10 שנים עד לשנת תרס"ט, וישב ועסק בתורה יומם ולילה. לאחר מכן מונה לרבה של העיר יקטרינוסלב ומסר את נפשו על התורה ומצותיה, נלחם על שמירת התורה למרות האיסור שהטילו השלטונות. בליל ט' ניסן תרצ"ט הגיעו אנשי המשטרה החשאית ובידם צו חיפוש, הם בדקו את כל ספריו ובתום החיפוש הודיעו לו על מעצרו. מאחר ואותם הימים היו ימי ערב פסח, אפשרו לו סוכני המשטרה החשאית לקחת עמו חבילה קטנה של 2 ק"ג מצות. כאשר באה הרבנית ביום המחרת למטה המשטרה החשאית להביא לבעלה את האוכל, אך נדחתה בהתחמקויות. רק לאחר מספר ימים היא התבשרה שבעלה נמצא בבית הסוהר המקומי ושיש באפשרותה להעביר לבעלה אוכל וכסף. לאחר מספר ימים העבירו השלטונות את רבי לוי יצחק לבית הסוהר בקיב לפושעים אשר נשפטו על עוונות חמורים. ר' לוי יצחק נאסר על ידי השלטונות, אשר ראו בו כמי שעומד במקומו של אדמו"ר הריי"צ ואשר מדבר ומניע את כל הפעילות היהודית ברוסיה. אנשי המשטרה החשאית שעצרו את רבי לוי יצחק ניסו בכל דרך לאלצו להודות שהוא פעל נגד השלטונות, וזאת על ידי תנאי מאסר קשים ביותר, והיו מעבירים אותו מבית סוהר אחד למשנהו. פעם אחת אף הכניסו אותו לצינוק למשך 32 יום, אך רבי לוי יצחק עמד בתוקף ולא הודה בשום אשמה אשר יוחסה לו. בתום מספר ימי חקירה, נגזר דינו 5 שנות גלות בקזחסטן. במשך חודש ימים עשה רבי לוי יצחק את מסעו ברכבת אסירים, מבית הכלא בעיר יקטרינוסלב. למרות תנאי הנסיעה הקשים הדבר היחיד אשר הפריע לו ביותר היה המחסור במים

לנטילת ידיים של שחרית. במשך 11 יום לא היה מים בכלל. גם מים לשתייה ניתן לאסירים במשורה. רבי לוי יצחק אשר גם במצב קשה זה היטיב להקפיד על מצוה קלה כבחמורה, ויתר על מי השתייה המועטים שקיבל לטובת קיום מצוות נטילת הידיים בלבד. בהגיעם לאלמא-אטא ניתן לאסירים חופש מוגבל. מיד בהגיעם נשלחו האסירים כשהם הולכים בקבוצות למקומות נידחים בקזחסטאן, שם נגזר עליהם לחיות שנים אחדות בגלות. ביי"ט שבט ת"ש הגיע רבי לוי יצחק למקום גלותו בציאלי במדינת קזחסטאן. בימים הראשונים שהה אצל גוי שריחם עליו יחד עם עוד יהודי שנשלח למקום. עינויים שעבר במאסרו, תלאות הדרך, תנאי המקום הקשים ובדידותו ערערו מאוד את בריאותו, מצבו הוקל כאשר הגיעה הרבנית חנה לבקרו בציאלי. גם בהיותו בציאלי המשיך בהפצת היהדות, דאג לקבורה יהודית לנפטרים יהודים רבים וכן לתפילות במנין. למעלה מ-4 שנים היה רבי לוי יצחק בגלותו בציאלי. לאחר חג הפסח תש"ד הגיע רבי לוי יצחק תש"ו וחלוש לעיר אלמא אטא בירת קזחסטאן, גם בה פעל רבות להפרכת חיי היהדות ואף שימש כרב בבית הכנסת המקומי. לאחר זמן קצר התפרצה אצלו מחלה ממארת (שקינה בו שנים רבות ודוכאה על ידי הייסורים שעבר), מצבו הידרדר מיום ליום עד שביום רביעי כ' במנחם אב תש"ד עלתה נשמתו השמימה. ההלוויה נערכה למחרת, בהשתתפות קהל לא גדול, בשל הפחד מהשלטונות. על קברו, הוקם 'ציון', ובמשך השנים הוחלפה המצבה במבצע מיוחד. הרבי מסביר: כי יום כ' במנחם אב הוא יום נדבת העצים למזבח של משפחת "בני פחת מואב בן יהודה", ולסייע לבני ישראל לכפר על עוונותיהם, ואותה העבודה נעשתה בשמחה גדולה כעין יו"ט, למרות הקושי שבמצאית עצים כשרים בתקופה זו של השנה. וסוג עבודה זה מתאים לעבודתו של בעל ההילולא, שלמרות גדולתו העצומה בגליא דתורה ובפנימיות התורה מסר עצמו להרבצת התורה והחזקת היהדות גם בין אנשים פשוטים, ובשמחה. עניין נוסף ביום זה, שהוא 40 יום קודם ראש השנה, ומהוה הכנה לקראתו - כשם ראש חודש אלול הוא ארבעים יום קודם יום הכיפורים (שנקרא גם-כן ראש השנה בספר יחזקאל, ובו מתחילה העבודה המתאימה.

ציון הרב לוי יצחק
שניאורסון בעיר
אלמא אטא,
קזחסטן

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה. אשר ביטון - רב משמר הגבול - ירושלים. 0524090556

